

A túra ugye egy community ride-nak indult a BB-vel, amit aztán végül átalakítottunk egy sima HBSE őszi túrává, lájtos tempóban végigvezetve a két mumuson (a Pilis hegyen és Dobogókőn)!

Reggel elég lassan indultam be, ezért is volt a hétórás kelés, hogy magamhoz térjek. Végül azért többnyire. Kivettem a kocsiból a mobilt, amit előző este felejtettem benne, és elindultam.

A találkánál már hárman voltak, annak ellenére, hogy kilenc előtt odaértem. RZsolti, András a levlistáról és a Giant Gyömrő csapat egyik oszlopos tagja, aki úgy döntött, hogy ma velünk tart.

Lassan érkezett mindenki, aki szólt előre, Laci egyedül érkezett, mert az enyészet magáévá tette Veronika összes belsőjét és így nem tudott velünk tartani.

Végül tizenöten vágunk neki a túrának!

Az első, kisebb izgalom az Üröm felé vezető úton ért minket, ahol a Dobogókő utcában nekünkrontott egy kiskutya, akinek nagyobb volt az önbizalma, mint a valódi képességei, úgyhogy végül is Kaszi mondta neki azt, hogy elég, és bezavarta egy telekre. A kutyát azóta is keresik, mert nem mert előjönni.

Mentünk szépen tovább, Ürömet eseménytelenül értük el, majd ugyanígy tettünk Pilisborosjenővel is. Onnan már szépen kolbászoltunk az egrivár felett, majd hamarosan elértük a Csobánkai temetőt, ahol többen vezetvételeztek, míg Szabi defektet szerelt. A defekt kiváltó okát nem találtuk meg, úgyhogy csak bizakodhatunk, hogy rendben hazaért.

A hosszúhegyi úton Erikát kísérve értem célba, igaz félúton Szabi száguldott szembe, időre akart hazaérni. Neki maradt két mumusa. ;-)

A hosszúhegyi után, a szántói nyeregből a zöldön mentünk felfelé, őszintén szólva, rajtam csúnyán kifogott ez a szakasz, valahogy olyan alattomosan emelkedett, hogy nem tudtam mit kezdeni vele. Volt egy elágazás, ahol egy néni kereste a helyes utat, a kezében lévő térképpel útba is igazítottuk. Aztán később ott volt a csapat is, ránk várva, úgyhogy haladtunk tovább felfelé. Az első kilátó-kanyar után valami olyan hihetetlen köves törmelékeny út fogadott, hogy nem volt mit tenni, toltuk. Dingoval és Erikáékkal. Nem adtuk fel.

Később volt néhány kisebb szakasz, ahol felültünk, de általában egyrészt nem esett jól, másrészt hamarosan jött újra a köves szakasz. Így jutottunk el a kilátós részhez, ahol a többiek már rommá unatkozták magukat. Megpihentünk Dingoval, majd Erikáék érkezése dobta fel a kedélyeket, ugyanis Erika felszólította Árpit, hogy ne fotózzon, ha lehet. Nehéz egy ilyen kérésnek ellenállni... ;--)))

Aztán csoportkép és nyomás tovább.

Haladtunk tovább a szerpentinén, néha rövidítettünk, de végül is nagy nehezen felértünk a tetejére. A katonai objektumok előterében pihegtünk, ebédeltünk, napoztunk, kinek mi jutott. Megállapítottuk, hogy ritka szar erőnlétnek örvendünk úgy en block. Na mindegy. A nagy hidegre tekintettel továbbindultunk, lefelé remek szolgálatot tett a wind-stopper felső. Annak a kis emelkedőnek nem annyira örültem, rögtön lelassultam.

A kétbükfa-nyeregben búcsút intettünk Erikának és Szabinak, nekik egy mumusuk maradt

legyőzetlen. Innen unalmas 3 kilométer emelkedő következett, nem különösebben meredek, nem tú hosszú és végülis felértem én is Dobogókőre. 12-en nyírtuk ki mindkét hegyet.

A Matyi-büfé előtt 25 méteres sor állt, amelybe végülis Dingoval álltunk be, mintegy bő félórányi várakozást nyerve az almáspitéért és a teáért cserébe. (Már ott is elmondtam, most is megteszem, egészen egyszerűen nem értem, hogy miért nem tudnak Magyarországon (de Dobogókőn és még jónéhány általunk látogatott helyen biztosan) mit kezdeni a turizmus vállalkozás-részeivel. Dobogókőn szemmel látható tömeg volt most is, és ehhez van egy Matyi-büfé, ahol félórát kell sorba állni egy pitéért, van egy lepukkant turistaház, amelynek főszalácsa "Kell még valami, bazmeg?" kiáltással irányítja a részeg pincéernőt (ezzel a beszámolóval azóta is adós vagyok), és van egy furcsa formájú fa-épület, amibe nem sok bizalmam lenne bemenni. (Lehet, hogy van még ezeken kívül, de azokat ügyesen titkolják.). Egyszerűen nem értem, hogy egy ilyen frekventált helyen hogyan nem lehet minőségi szolgáltatással fogadni az odalátogatókat. Pedig lenne rá igény is és fizetőképes kereslet is, szerintem. Na mindegy.)

Mire sikerült valahogy égési sérülések nélkül a szájúregembe termelni a pitéét és a teát (mindkettő über-forró), a többiek már kockára fagytak. Így hát elindultunk a két körön, majd a csapat nagyobbik része a piros háromszögön jutott le az aszfaltra (ez szintén a téli túráról ismert eldobom az agyam, hogy feljussak Dobogókőre-szakasz, csak lefelé), néhányan pedig aszfalton nyomtuk. Aztán változott a felállás, Joe-val ketten repesztettünk lefelé Dömörkapu felé, míg a többiek további terepgyakorlaton vettek részt. Őszintén szólva, nekem elég volt a terep, úgyhogy szépen kihagytam.

Dömörkaputól gyak. eseménytelen utunk volt Szentendrére, majd tovább a Rómaipartra, ahol rohamos osztódásnak indult a csapat, először Dingo-nak intettünk könnyes búcsút, majd Kaszi és Joe távozott a Bíbicből, míg Klaresz hazament leszedni a ruhát a szárítóról, mielőtt belepi az esti pára.

A Bíbicben (a rohamosan hülő levegőnek is köszönhetően) nem időztünk túl sokat, kávéztunk egyet és mentünk is.

A pesti oldalon búcsúzás és mentünk hazafelé a szélrózsa minden irányába. Összefoglalva, remek kis túra volt, amit nyögvenyelősen, de teljesítettünk.

Adatok:

Tm: 5:28:01

Dst: 69,70 km (lehet, hogy pontatlan)

Av: 12,7 km/h

Mx: 57,3 km/h

Odo: 1018.9 km (nincs jelentősége, mióta a szezon közepén reset-teltem az órát)

Fényképek:

<http://www.flickr.com/photos/azso/sets/72157594329557636/>